

Търсѣ го, страдамъ, плача, а той мж мжчи.

Онзи, който признателство длъженствува

Знайте ли въвъ душата си що чувствува

Катъ свой благодетель да срещне неможе,

Да му благодари и си поотложе?

Кажете ми вѣй, признателността тогазъ

Не е ли една тѣшка мжка зарадъ назъ? . . .

Горко! отъ сичкитѣ страни тиранъ е Богъ

И защото е невидимъ, той е по строгъ!

.

I

«Стига проклѣтъ софистъ, сатанически умъ,

Потѣй въвъ душа си този мржсень шумъ.

Кого търсишь, кого искашь да измѣришь?

Свѣтлината кадѣ тичешъ да намѣришь?

«Стига вечъ ти, на антихриста поданикъ,

Мжлчи нищоженъ, стига смѣшенъ безбожникъ.

Ти, катъ си слѣпъ, мислишь да докажишь на менъ

Че нѣма слънце и че свѣтътъ е тѣменъ! . .

Ти, злинитѣ детъ ставатъ, гледашъ и броишь

И чрезъ тѣхъ, подиръ, единъ Господъ си кроишь;

Нъ смѣташь ли причинитѣ на тезъ злини,

Невиждашь ли хилядитѣ Му добрини?

Охипи тозъ мржсень языкъ детъ бърбори:

Небето гърми, врѣхъ тебъ ще са събори.

Горко! отъ единъ адски духъ одушевенъ,

Варди са! ти си въвъ пропастьта завлеченъ! . .

Изгони тѣзъ мисълъ грѣшна, детъ тѣ владей

И тѣ мамѣ, защото ще тѣ полудей;

Тя ти вързва очитѣ: нищо не видишь;

Нъ стой, стой беденъ, слушай гдѣ ще отидишь? . .

Обърни са, погледни са, испитай са,